

ALAN GRATZ

DE LAATSTE GRANAAT

kluitman

VAN DEZELFDE AUTEUR

De jongen die tien concentratiekampen overleefde

Projekt 1065

Vluchteling

Erecode

D-day

9/11

Voor Niki Winters

Nur 284/W012301

Bisac YAF024100 / YAF067000

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXVIII Tekst: Alan Gratz. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, USA.

Oorspronkelijke titel: *Grenade*

Ontwerp omslag en binnenwerk: Nina Goffi

© MMXVIII Landkaart: Jim McMahon

© Omslagbeeld: HITANDRUN

Nederlandse vertaling: Carla Hazewindus

Belettering omslag: Mariska Cock

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

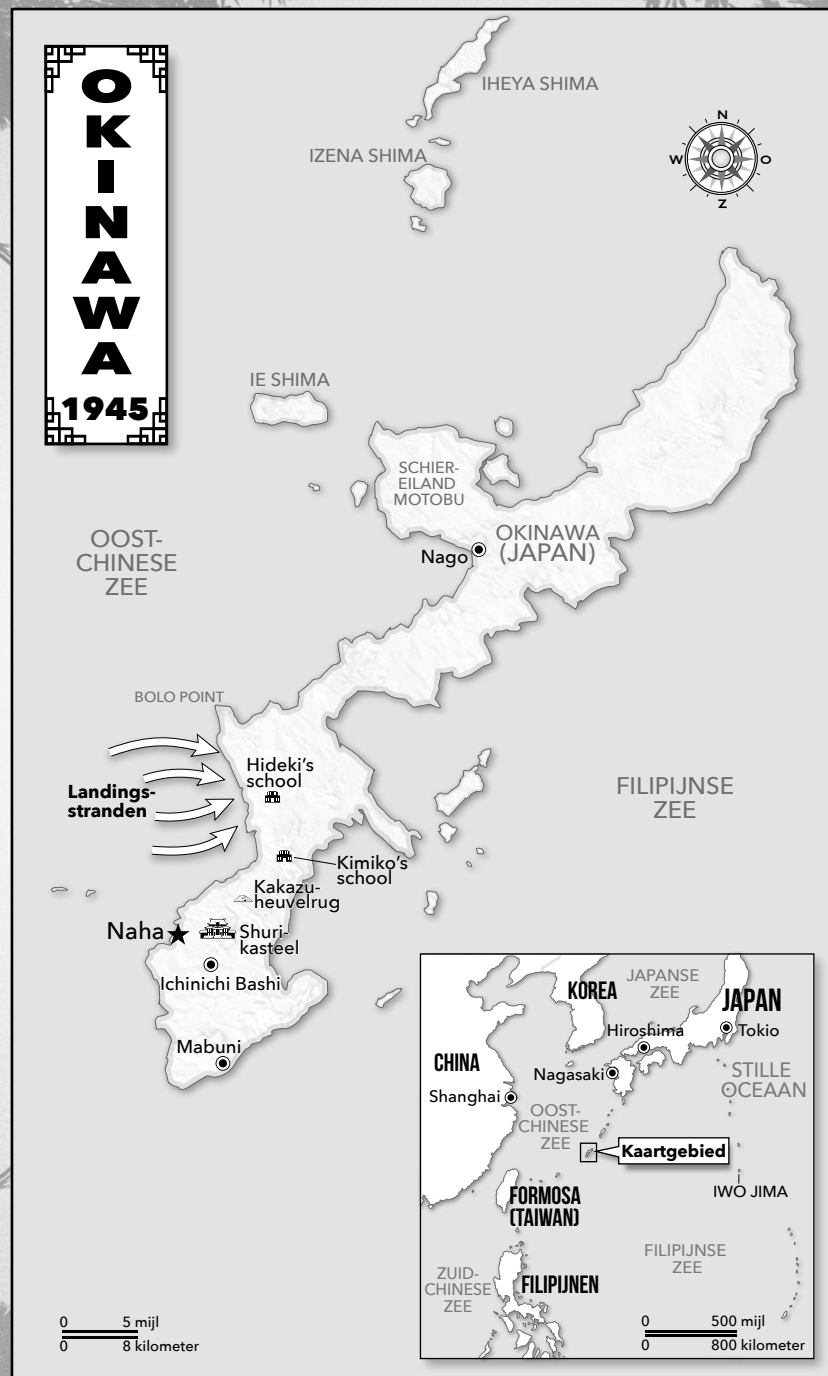
kluitman.nl
alangratz.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

EEN OPMERKING VOOR DE LEZER

In dit boek komen woorden en termen voor die historisch gezien goed bij de periode van de Tweede Wereldoorlog passen, maar die nu zelden of niet meer worden gebruikt.

DEEL EEN

HIDEKI

HET EINDE

I APRIL 1945

Honderd meter verderop kwam een Amerikaanse bom terecht en met een geweldige explosie vloog het schoolgebouw in de lucht. Hideki Kaneshiro en de andere jongens doken weg en schreeuwden toen grote brokken steen en hout op hen neerhagelden.

Hideki kon het gewoon niet geloven. Het ene moment stond de school er nog en een tel later was er bijna niks meer van over. Maar het ergste was dat deze bommen duidelijk maakten dat de Amerikaanse oorlogsschepen hen hadden ontdekt! Hij draaide zich om en wilde ervandoor gaan.

‘Hier blijven! Niemand gaat weg!’

Hideki verstijfde. Het liefst was hij hard weggerend om een grot te zoeken waarin hij zich kon verschuilen. Maar luitenant-kolonel Sano klonk zo gebiedend, zo overtuigend, dat Hideki geen vin meer verroerde. Niemand trouwens. Zelfs de gouverneur van Okinawa, die al een paar stappen in de richting van een schuilplaats had gezet, bleef onmiddellijk staan.

‘Terug op jullie plaatsen!’ bulderde luitenant-kolonel Sano.

Met bonzend hart schoof Hideki terug in de rij met de andere jongens en ging in de houding staan. Hij hoorde Takeshi, die ook in de vierde klas zat, naast hem zachtjes huilen. Katsumasa, de beste vriend van Takeshi, stond kaarsrecht in de houding. Er rolde een zweetdruppel over zijn gezicht.

‘Wat is er aan de hand, kleutertjes?’ fluisterde Yoshio, een van de leerlingen in de rij achter hen. ‘Willen jullie soms naar je mammi?’

Hideki kreeg een warm gezicht van schaamte omdat hij zo bang was. Yoshio zat in de vijfde klas en vond het zijn taak om alle jongens uit de vierde te pesten, vooral Hideki. Yoshio was een halve kop groter dan Hideki. Hij had armen zo dik als boomstammen en zijn gezicht zat onder de littekens van de waterpokken, waardoor hij er veel ouder uitzag dan hij was. Hideki was altijd het kleinste jongetje van de school geweest en Yoshio peperde hem dat voortdurend in. Hideki was veertien, maar leek net twaalf met zijn ronde, kinderlijke gezicht, magere armen en benen en kortgeknipte zwarte haar.

Hoewel Hideki oplette of Yoshio achter zijn rug niet een streek met hem zou uithalen, keek hij toch gespannen naar wat er voor hem gebeurde. Als Hideki zich had kunnen bewegen zonder te worden uitgefoeterd, zou hij met zijn vingers een rechthoekje hebben gemaakt, als een soort kadertje om wat hij nu zag. Dat had hij namelijk een keer van een fotograaf geleerd. En wat een geweldige foto zou dit zijn geweest.

Honderd jongens stonden op een kleine open plek bij de overblijfselen van hun school. Allemaal droegen ze het uniform en de pet van het Japans Keizerlijk Leger. Het was bijna twee

uur ’s nachts en het was donker. De grond trilde van de zware artilleriegranaten die om hen heen vielen, afgeschoten door de Amerikaanse oorlogsschepen die voor de kust lagen. Een eenzaam flakkerend lampje wierp een spookachtig, dromerig licht op de twee rijen leerlingen aan de ene kant van het schoolplein en de rij leraren aan de andere kant.

In het midden stond directeur en schoolhoofd Norio Kojima, met naast hem de gouverneur van Okinawa en luitenant-kolonel Sano van het Japans Keizerlijk Leger.

Hideki keek nog eens goed naar Sano, die kaarsrecht stond in zijn bruine uniform en kniehoge leren laarzen. Aan zijn riem hing een zwaard en op de voorkant van zijn jasje zaten allemaal kleurige lintjes. Hideki wist dat de andere jongens net zo betoverd waren door Sano als hijzelf. Iedereen wilde net als Sano worden.

Ze stonden hier buiten de schuilkelders omdat Hideki en zijn klasgenoten vannacht hun diploma kregen. Normaal gesproken waren de gouverneur van Okinawa en een Japanse luitenant-kolonel nooit aanwezig bij een diploma-uitreiking en de plechtigheid vond ook nooit plaats om twee uur ’s nachts. Maar ja, het kwam ook niet elke dag voor dat Amerika je eiland binnenviel.

Vandaag kwam er een einde aan het leven dat Hideki tot nu toe had gekend.

‘Vanochtend zal de vijand op Okinawa aan land gaan,’ verkondigde luitenant-kolonel Sano met bulderende stem terwijl de bommen bleven vallen. ‘Amerikaanse duivels, die als enige doel hebben jullie en jullie families te vermoorden, op de wreedste en meest meedogenloze manier.’

Hideki rilde en hoopte dat Sano – en ook Yoshio – dat niet zou merken.

‘Ze zullen jullie grootouders opjagen en ze levend verbranden,’ ging Sano verder. ‘Ze zullen jullie moeders martelen. Jullie broers en zusters afslachten. Ze zullen jullie ook proberen voor de gek te houden. Jullie voedsel aanbieden, vriendschap. Maar het eten dat ze bij zich hebben, is vergiftigd en de hand waarmee ze vriendschap met jullie willen sluiten, verbergt de hand achter hun rug die een granaat vasthoudt.’

KA-BOEM!

Vlakbij viel een bom. Een oeroude boom werd getroffen, maar niemand kwam van zijn plaats. Alle aandacht was op Sano gericht.

Hideki wist dat Amerika en Japan nu al vier jaar met elkaar in oorlog waren. Ze leverden gevechten met elkaar op allerlei plekken in de Stille Oceaan, zoals de Salomonseilanden, de Filipijnen en Iwo Jima. Maar een jaar geleden was het Japans Keizerlijk Leger op volle sterkte op Okinawa aangekomen om verdedigingslijnen tegen de onontkoombare Amerikaanse invasie aan te leggen.

Okinawa was een klein eiland, niet meer dan honderdtien kilometer lang en elf kilometer breed. Het lag ten zuiden van de vier Japanse hoofdeilanden en was ooit een onafhankelijk koninkrijk geweest, met een eigen taal en godsdienst. Maar lang geleden, in de tijd dat Hideki’s grootouders nog kinderen waren, had Japan Okinawa geannexeerd en er een Japanse provincie van gemaakt. En omdat Okinawa nu bij Japan hoorde, werd het door het Amerikaanse leger aangevallen.

‘Vanaf nu,’ ging Sano verder, en hij klonk heel ernstig en gewichtig, ‘zijn jullie geen leerlingen meer maar soldaten. Jullie horen bij het studentenkorps Bloed en IJzer. Ieder van jullie moet zich voorbereiden op een glorieuze dood in naam van de keizer.

Dit is jullie eiland. Jullie moeten ervoor vechten, niet het Japans Keizerlijk Leger! Jullie moeten vechten als duivels om jullie land te beschermen. Eén vliegtuig van ons voor een oorlogsschip van de Amerikanen, één man van ons voor tien vijanden!’

Er viel nog een bom en Hideki dook in elkaar. Hij was het met Sano eens, maar als deze plechtigheid nog veel langer duurde, zou hij nooit zijn leven kunnen geven in ruil voor tien Amerikaanse soldaten. Dan zouden hij en alle leerlingen door één voltreffer van een Amerikaans oorlogsschip worden gedood.

Sano, die duidelijk geen angst kende, dacht blijkbaar toch hetzelfde. Hij knikte, waarna een van zijn luitenanten langs de rijen liep en iedere scholier twee granaten gaf.

Hideki keek verbijsterd naar Takeshi en Katsumasa. Ze kregen echte granaten van het Japans Keizerlijk Leger!

Hij nam ook twee granaten aan. Ze hadden een cilindervorm, als een drinkbeker, en wogen ongeveer een pond. Ze waren iets groter dan Hideki’s handen en zagen eruit als glanzende zwartgeverfde lantaarntjes met een ananaspatroon.

‘Wat is dit?’ vroeg Yoshio.

Hideki keek ernaar. De twee granaten die Yoshio had gekregen, zagen er heel anders uit dan die van hem. Yoshio’s granaten waren van aardewerk!

‘Door de blokkade van de Amerikaanse marine is metaal schaars geworden,’ legde de luitenant uit. ‘Sommigen van jullie krijgen granaten van aardewerk.’

‘Aardewerk?’ zei Yoshio toen de luitenant weer verder de rij langsging. ‘Die dingen kunnen breken en dan heb je er niks meer aan!’ Hij keek op en zag toen dat Hideki twee metalen granaten had gekregen. Snel griste hij die uit Hideki’s handen en verruilde

met een gemene grijns zijn aardewerken granaten voor die van Hideki. Hideki wilde protesteren, maar hij wist dat het geen zin had – Yoshio zou alleen nog maar gemener tegen hem gaan doen.

Hideki bekeek de geglazuurde bruine aardewerken granaten waar hij nu mee opgescheept zat. Ze waren zo groot als een honkbal en wogen veel minder dan de echte metalen exemplaren. In de rubberen dop bovenop zat een ontsteker die op de kop van een lucifer leek, en aan de zijkant hing een ruwhouten blokje. Je kon de granaat tot ontploffing brengen door het houtje langs de ontsteking te strijken. Maar Hideki had geen idee hoe snel de lont zou gaan branden en hoeveel tijd hij had voordat de granaat explodeerde.

Hij vond die ingewikkelde manier om de granaat tot ontploffing te brengen doodeng en hij was ook bang dat de kwetsbare granaten zouden breken, of nog veel erger: in zijn jaszak zouden ontploffen.

Maar als deze granaten werken, dacht Hideki, kan ik eindelijk een einde maken aan de vloek over de familie. Dan kan ik luitenant-kolonel Sano, Yoshio en iedereen laten zien dat ik heus wel dapper ben. Dan kan ik ervoor zorgen dat de familie Kaneshiro geen angst meer kent.

‘De ene granaat is voor de Amerikaanse monsters die jullie familie willen vermoorden,’ zei Sano, en Hideki keek op. Sano liet zijn blik over de rijen jongens gaan en bleef steken bij Hideki, alsof hij het alleen tegen hem had. ‘En als jullie zo veel mogelijk Amerikanen hebben gedood,’ zei Sano, ‘dan gebruik je de andere granaat om jezelf te doden.’

RAY

OPERATIE IJSBERG

1 APRIL 1945

Soldaat Ray Majors keek ongerust over de zijkant van de boot waarin hij samen met zijn peloton over de ruwe zee naar Okinawa werd gebracht. Dwars door het opspattende zoute water kon hij alle Amerikaanse schepen in de baai zien liggen – het waren er meer dan duizend – die hun kanonnen op het eiland afvuurden. Slagschepen, torpedootjagers, kruisers. En daarboven vlogen eskaders vliegtuigen over het eiland, die met hun bommen dood en verderf zaaiden. Dat was allemaal bedoeld om de kwetsbare soldaten en mariniers zoals Ray in hun bootjes te beschermen.

Het kanon van een van de slagschepen was zo dichtbij en klonk zo hard dat Ray de explosies in zijn buik voelde trillen. Dit was het dan. Dit was het echte werk. De invasie van Okinawa. Wat de hoge omes in het leger ‘Operatie Ijsberg’ noemden, al zou een ijsberg in deze gloeiende hitte binnen tien seconden helemaal verdwenen zijn. Het was Rays eerste slag in deze oorlog, en het was een heel grote.

Ray deed echt zijn best om het niet in zijn groene broek te

doen van de zenuwen. Toch was hij bijna opgelucht dat hij eindelijk deel kon nemen aan de strijd. Wekenlang had hij samen met tweehonderd andere mariniers en twintig Sherman-tanks opgesloten gezeten in het donkere ruim van een stampend, krandend schip terwijl Japanse kamikazes, gevechtsvliegtuigen op zelfmoordmissie, rond het schip uit de lucht op hen afdoken. Ray vond het tien keer erger om als een rat in het ruim van een schip opgesloten te zitten dan aan dek te zijn en de kamikazes aan te zien komen.

Maar eindelijk was het beslissende uur aangebroken: 8.30 uur in de ochtend, op 1 april. Paaszondag, 1945. Codenaam: 'Love Day'. De dag dat Ray en nog eens 183.000 Amerikaanse soldaten en mariniers van het Tiende Leger eindelijk aan boord van amfibievoertuigen gingen en in oostelijke richting naar de stranden van Okinawa voeren.

Love Day viel toevallig op de dag van de 1 aprilgrappen, maar dat dit beslist geen grap was, beseften ze allemaal.

Toen Ray zich een paar maanden daarvoor bij het marinierskorps had gemeld, had hij nooit gedacht dat hij op een boot zo'n 600 kilometer van Japan terecht zou komen. Hij had verwacht dat hij naar Europa zou worden gestuurd om tegen Hitler en nazi-Duitsland te vechten. Maar de geallieerde strijdkrachten hadden net Frankrijk bevrijd en waren de Rijn overgestoken naar Duitsland. In Europa was het einde van de oorlog in zicht. Iedereen voelde dat.

De oorlog tegen Japan daarentegen was nog lang niet voorbij. Bijna vier jaar geleden hadden de Japanners een gluiperige aanval gepleegd op Pearl Harbor, een Amerikaanse legerbasis op Hawaï. Ray wist nog precies waar hij was toen hij het bericht

hoorde – hij zat in een milkshakebar met Tibby Lundgren, en de middagzon scheen op haar glanzende blonde haar. Hun eerste date. Voor hem was het trouwens zijn allereerste date met een meisje. De muziek op de radio hield plotseling op en toen werd het schokkende nieuws voorgelezen. Oorlogsschepen waren tot zinken gebracht. Vliegtuigen waren op de startbaan in brand geschoten. Bijna vijftienghonderd Amerikanen waren omgekomen en er waren nog eens duizend gewonden. Op dat moment wist Ray dat het afgelopen was met het leven dat hij had geleid; de boerderij, de middelbare school, Tibby Lundgren: dat was allemaal voorbij.

Een dag later verklaarde president Roosevelt Japan de oorlog en Ray liep weg van huis om zich bij de mariniers te melden. Maar daar werd hij weggestuurd. Hij moest wachten tot hij achttien was.

Ray verschoof ongemakkelijk op de metalen bank. Hij wist nog goed dat zijn vader hem een pak slaag met zijn riem had gegeven toen hij met hangende pootjes thuiskwam.

Opeens rook Ray de weeïge, zure lucht van iemand die aan het kotsen was en hij was meteen weer terug in het heden. Hij werd zelf ook misselijk van het hevige geschommel van de boot en om zichzelf een beetje af te leiden rommelde hij door de spullen in zijn bekpakking. Een zaklantaarn, pistool, veldfles, verbanddoos en extra munitie voor zijn M1-geweer. Verder een bij de mariniers horend 'graafwerktuig', wat voor zover Ray wist een chique naam voor een inklapbaar schepje was.

En dan nog de granaten. Dat waren er twee, van gietijzer. Ze hadden het formaat van een peer, maar dan rond in het midden, en van onderen en van boven smal toelopend. Door de

vierkantjes aan de buitenkant leken ze op een ananas. Ze waren dof grijsgroen geverfd, de favoriete kleur van het leger, en om de hals zat een felgele strip. Om de granaat te activeren hield je hem vast bij het grijze handvat aan de zijkant en trok je aan een grote metalen ring die aan de pin vastzat. De granaat werd geactiveerd als je het handvat losliet, waardoor de ontsteking ging branden. Dan had je nog vier of vijf seconden voordat de granaat ontplofte.

In een ander zakje vond Ray de brochure die hij en alle andere soldaten van het marinehoofdkwartier hadden gekregen. Daarin stond dat er een verschil was tussen Okinawanen en Japanners. Blijkbaar was er inderdaad een verschil. In de brochure stond dat de Okinawanen meestal kleiner dan Japanners waren en ook ‘eenvoudig, beleefd, gezagsgetrouw en vredelievend’. Als het mogelijk was, moesten de mariniers de burgers van Okinawa begeleiden naar de schuilkelders die door het militaire gezag waren ingericht. Maar in de brochure werden de mariniers er ook voor gewaarschuwd dat ze misschien op een kille ontvangst van de Okinawanen konden rekenen. *Het enige wat ze over Amerikanen weten, is afkomstig uit propagandamateriaal uit Tokio, stond er. Je kunt dus verwachten dat ze jullie zien als een kruising tussen Dracula en het monster van Frankenstein – als ze jullie voor het eerst ontmoeten, natuurlijk.*

In de folder stonden ook een paar Japanse zinnestukjes die je kon gebruiken om de Okinawanen uit hun schuilplaatsen te lokken. Ray had die zinnestukjes geoefend toen hij de afgelopen twee weken in het donkere ruim van het schip zat.

‘DEE-tee ko-ie,’ zei hij hardop. *Kom naar buiten. ‘Hie-DOJ kot-o washi ma-SEN.’ We doen je niets.*

‘Vergeet die onzin maar,’ zei korporaal John Barboza, die tegenover Ray zat. Big John, zoals iedereen hem noemde, was een reus van een kerel uit de Bronx, een wijk in New York, die zich misschien al schoor toen hij nog maar vijf was.

Ray, met zijn kortgeknipte lichtbruine haar, korte benen en ronde gezicht met sproeten, zag er zo jong uit dat hij wel voor de zoon van Big John had kunnen doorgaan, al was Big John waarschijnlijk maar vijf jaar ouder dan hij.

Big John was een van de weinige soldaten van het Eerste Korps Mariniers die de laatste gevechten van de divisie op de Filipijnen had overleefd. Hij was ook Rays maatje in de loopgraven.

‘Een jap is een jap, Majors,’ zei Big John tegen Ray. ‘Mag ik je een goede raad geven? Knal ze neer voordat ze jou neerknallen. Zo overleef je het.’

‘Heet jij Majors van je achternaam?’ vroeg sergeant Walter Meredith, de commandant van het peloton. De sergeant was lang, slank en gebruind en zat nog langer bij het Eerste Korps Mariniers dan John. ‘Deze knul moet een bijnaam hebben. Als de vijand hoort dat we “Majoor” tegen hem zeggen, denken ze dat we het over een echte majoor hebben en nemen ze hem met alles wat ze hebben onder vuur.’

Ray voelde het bloed uit zijn gezicht wegtrekken. Dat was toch niet eerlijk? Hij had toch niet zelf zijn achternaam uitgekozen?

‘Waar kom je vandaan, knul?’ vroeg een andere marinier.

‘Uit Norfolk, Nebraska,’ zei Ray.

‘Maïsvreter, dus.’

‘Nee, Babyface! Hij lijkt wel dertien!’

‘Kleintje,’opperde iemand anders.

‘Laten we eerst maar eens afwachten of dit jochie de landing

op het strand overleeft,' zei Big John. 'Daarna kunnen we een bijnaam voor hem verzinnen.'

Iedereen was meteen stil. Ze dachten allemaal aan wat er zou gebeuren als ze zo meteen bij de stranden aankwamen.

'Ze zeggen dat het nog erger gaat worden dan Peleliu, en daar hebben we echt zwaar op ons donder gekregen.'

'Ik heb gehoord dat de jappen ons opwachten achter een betonnen muur van drie meter hoog, waarachter om de anderhalve meter iemand met een machinegeweer zit.'

'Ik wil wedden dat tachtig procent van ons niet verder komt dan het strand.'

Ray kreeg helemaal slappe armen en benen. Hij was trillerig, net als wanneer hij de hele dag zonder te lunchen hard op de boerderij had gewerkt.

Sergeant Meredith gaf hem een klopje op zijn knie. 'Maak je geen zorgen, knul. Steeds gebukt blijven en ren zo hard als je kunt.'

Ray knikte angstig en zijn iets te grote helm zakte over zijn ogen.

De motor van de boot veranderde van toerental en iedereen hoorde en voelde het. Ze minderden vaart om het strand op te komen.

Nee... ik kan dit nog niet, dacht Ray. Ik ben er nog niet klaar voor. Ik ben niet...

'Oké, mariniers!' brulde sergeant Meredith. 'Het is zover! Gebukt blijven, niet bij elkaar klitten en je benen uit je lijf rennen!'

HIDEKI

DE GODDELIJKE WIND

Hideki had nog nooit van zijn leven zo veel schepen gezien.

Samen met de andere jongens van het studentenkorps Bloed en IJzer stond hij op een heuvel die over de oceaan uitkeek. Daarbeneden lagen honderden – of misschien wel duizenden – Amerikaanse schepen. En ze waren enorm, groter dan welk Japans schip dan ook dat Hideki in de haven van Naha had zien liggen.

Hideki maakte weer een rechthoek met zijn vingers en keek erdoorheen.

Toen het Japans Keizerlijk Leger in Okinawa was aangekomen, hadden ze een fotograaf meegebracht: luitenant Tanaka. Hij had de opdracht foto's van Okinawa te maken, die de generaals gebruikten om de plekken te bepalen waar ze hun verdediging moesten opstellen. Luitenant Tanaka had op school verteld dat hij iemand zocht die hier woonde, een Okinawaan, om hem de omgeving te laten zien en zijn fotoapparatuur te dragen. Hideki was hiervoor uitgekozen.

Luitenant Tanaka had een aantal verschillende camera's.

Sommige hadden een filmrolletje en konden met een riempje om de nek worden gedragen, andere klikten en snorden, en daarmee kon je bewegende beelden vastleggen. Maar het liefst gebruikte Tanaka een enorme camera die je als een accordeon uitvouwde en die op een driepoot stond. Omdat het zo'n zwaar geval was en het ook lang duurde om hem op te zetten, maakte luitenant Tanaka altijd eerst een proefopname met behulp van zijn vingers. Hij deed Hideki voor hoe je dat moest doen.

'Je moet je afvragen wat voor verhaal een foto vertelt,' had Tanaka tegen Hideki gezegd. 'Die vraag stel ik mezelf ook altijd eerst. Het gaat niet alleen om wat er gebeurt op de foto die ik maak, maar ook wat er is gebeurd voordat ik de foto nam, en wat er daarna zal gebeuren. De manier waarop je de foto met je vingers in een kadertje zet, zegt alles over het verhaal dat je ermee wilt vertellen.'

Hideki maakte met zijn vingers een kadertje om de slagschepen op zee. Dit was geen goed verhaal voor Okinawa. 'We houden nooit stand tegen al die schepen,' fluisterde hij voor zich uit.

'Wat is er, Hideki? Ben je een bangeperd?'

Hideki had gedacht dat niemand hem kon horen, maar natuurlijk had Yoshio het gehoord. Hij gaf Hideki zo'n harde stomp op zijn schouder dat Hideki in elkaar kromp.

'Hideki denkt dat we gaan verliezen!' riep Yoshio en alle jongens begonnen te lachen.

'Niet waar!' protesteerde Hideki, zijn gezicht werd helemaal warm. 'Ik bedoelde...'

'De Yamato komt eraan en die boort alle Amerikaanse schepen de grond in!' zei Yoshio. De Yamato was het grootste slagschip dat ooit was gebouwd en de trots van de Japanse marine.

Als de Yamato kwam, zouden de Amerikanen echt heel hard moeten vechten. Maar de Yamato was nergens te bekennen.

'Hé. Ik bedenk opeens dat Hideki nog nooit de Vuistenloop heeft gedaan!'

Hideki had het niet meer. O nee. Niet hier en niet nu alsje-blijft. De Vuistenloop was traditie op deze school – een wrede traditie. De vijfdeklassers gingen in twee rijen staan en dan moest een vierdeklasser tussen deze rijen door rennen terwijl hij door iedereen werd gestompt. De vierdeklassers die het was gelukt om erdoorheen te komen, zagen bont en blauw en zaten onder het bloed. De jongens die er niet in slaagden het einde te halen, moesten met gebroken armen en benen naar de ziekenzaal. Hideki had gedacht dat hij aan de Vuistenloop was ontsnapt, maar daar dacht Yoshio anders over. Hij pakte Hideki bij een arm en zei tegen de andere vijfdeklassers dat ze in een rij moesten gaan staan.

'Dit mag je niet doen!' schreeuwde Hideki. 'We zitten niet meer op school. We zijn geen vijfde- en vierdeklassers meer. We horen nu allemaal bij het korps Bloed en IJzer.'

'Wat maakt dat nou uit?' zei Yoshio. 'We zijn nog steeds groter en ouder dan jij.'

Hideki deed zijn ogen dicht en wachtte op de eerste stomp.

'Kijk!' riep een andere vierdeklasser. 'Kamikazes!'

Hideki deed zijn ogen open en keek. Uit de wolken kwam een eskader Japanse vliegtuigen tevoorschijn. Yoshio liet Hideki los en rende met de andere jongens naar de rand van de heuvel om te kijken. De Japanse kamikazes wachtten tot ze pal boven de Amerikaanse vloot waren en toen doken de gevechtsvliegtuigen recht op de slagschepen af.

‘Kamikaze’ betekende ‘goddelijke wind’ in het Japans. Hideki wist nog dat ze dat op school hadden geleerd. Honderden jaren geleden stuurde de Chinese keizer Koeblai Khan een gigantische oorlogsvloot om de Japanse hoofdeilanden aan te vallen. Het lukte de Japanners niet hem te verslaan en het zag ernaar uit dat China Japan voor altijd zou veroveren. Maar toen was er in de Japanse Zee een verschrikkelijke tyfoon ontstaan. Deze tropische storm was er de oorzaak van dat de meeste schepen van de armada zonken en vernietigd werden en dat Koeblai Khan werd verslagen. De Japanners geloofden dat hun keizer goddelijk was en dat de hemel hen had gered. Ze noemden de tyfoon de Kamikaze, de Goddelijke Wind, en ook nu nog geloofden ze dat Japan nooit kon worden overwonnen. Zelfs als ze aan het verliezen waren, zou de Goddelijke Wind hen uiteindelijk redden.

Net zoals Hideki nu door de kamikazes was gered.

Omdat het Japans Keizerlijk Leger echt niet wilde wachten tot de hemel hen zou redden, hadden de legeraanvoerders in een laatste wanhopige poging een eigen goddelijke wind in het leven geroepen. Deze kamikazes waren speciale aanvalsvliegtuigen, die van Japanse vliegbases vertrokken en daar nooit meer terugkeerden. Ze hadden een maximale hoeveelheid bommen en explosieven aan boord en de kamikazepiloot had als enige opdracht een zelfmoordaanslag te plegen door zijn toestel op een schip van de geallieerden neer te laten storten.

Hideki gloeide van trots toen hij de vliegtuigen uit de hemel zag vallen in de richting van het vernietigende luchtafweergeschut van de enorme Amerikaanse schepen. Dit was echt heldendom, dacht hij bij zichzelf. Vechten tegen een gigantische overmacht. Heel anders dan wat hij zelf deed: bang zijn, uit de buurt

van Yoshio blijven en hopen op een zeeslag zodat hij niet door de andere jongens werd geslagen.

Hideki dacht aan zijn laffe voorvader Shigetomo. Eeuwen geleden had Shigetomo zich zonder weerstand te bieden overgegeven toen Japanse samoerai Okinawa waren binnengevallen. Shigetomo’s familie werd gespaard, maar de samoerai hadden Shigetomo’s hoofd afgehakt, ook al was hij ongewapend.

Op Okinawa woonde je onder hetzelfde dak met de geesten van je voorouders. En de geest van hun laffe voorouder van 350 jaar geleden spookte al honderden jaren rond in Hideki’s familie. Hij achtervolgde Hideki ook nog steeds.

Een van de kamikazes wervelde door een regen van lichtspookkogels en dook recht in de achtersteven van een torpedojager. Er volgde een enorme explosie, die over het water denderde, en vuur en rook kwamen uit het dek van het schip.

‘*Banzai!*’ schreeuwden Hideki en de andere jongens. Ze dansden in de rondte en stootten hun vuisten in de lucht.

Maar Hideki hield daar onmiddellijk mee op toen hij opeens begreep wat er aan de hand was. Het kamikazevliegtuig dat de torpedootjager had geraakt, was het enige toestel dat erdoorheen was gekomen. Tientallen kamikazetoestellen waren neergehaald door de Amerikaanse schepen voordat ze ook maar in de buurt van de oorlogsvloot hadden kunnen komen. Achter elkaar explodeerden de kamikazes in rode vuurballen en de brokstukken van de toestellen vielen zonder schade aan te richten in zee. Deze zeeslag zou de Goddelijke Wind niet winnen.

Al snel bedaarden de andere jongens ook. Hideki wist dat de vijfdeklassers zich weer met hem zouden bezighouden zodra ze genoeg hadden van het kijken naar de kamikazes. Yoshio zou

zich weer met hem bemoeien en hem dwingen de Vuistenloop te doen. Dat was zo zeker als wat. Tenzij hij iets kon verzinnen om Yoshio af te leiden.

‘Ons leger heeft vast iets speciaals bedacht om de Amerikaanse monsters tegen te houden wanneer ze aan land komen,’ riep Hideki. ‘Maar laten we de Amerikanen die erdoorheen komen om zeep helpen!’

Hideki’s klasgenoten juichten weer en hij zuchtte opgelucht toen ze voor hem uit het bos in renden. Alles was beter dan de Vuistenloop – zelfs Amerikaanse geweren.

RAY

LOVE DAY

Het bloed bonsde in Rays oren terwijl hij zich tot zijn middel in de branding liet zakken. Zijn hart klopte razendsnel. Zijn helm gleed weer over zijn ogen en hij probeerde hem terug te duwen. Met grote stappen plonsde hij door de golven en hij deed zijn best zijn geweer droog te houden. De bepakking op zijn rug leek wel honderd kilo te wegen en trok hem bijna kopje-onder.

‘Gebukt blijven, niet bij elkaar klitten en je benen uit je lijf rennen,’ zei hij steeds tegen zichzelf. Hij stapte over de golven heen als dat mogelijk was en ging bij de andere mariniers vandaan zodat ze geen al te gemakkelijk doelwit zouden vormen. Hij liep zo ver mogelijk voorover en wachtte gespannen op het salvo van een machinegeweer.

Dat niet kwam. Nadat hij door de overblijfselen van een zee-wering was geklauterd en op het strand kwam, merkte Ray dat hier niemand was om op te schieten – en er schoot ook niemand op hem. Afgezien van de enorme kraters die door de artillerie van de marine waren veroorzaakt, was het een gewoon wit zandstrand met daarachter glooiende heuvels. Geen muur van drie